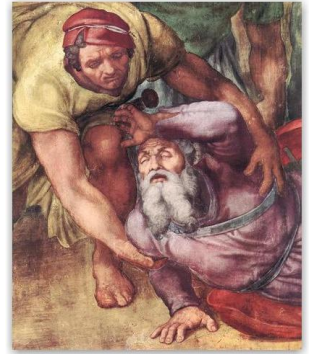

Úloha katolíckej cirkvi v posilňovaní jednoty

Pravdou je, že ekumenické hnutie riskuje, že stratí mladých ľudí, ak nevyprodukuje víziu budúcnosti, tvrdí kardinál Walter Kasper, predseda Pápežskej rady pre napomáhanie jednoty kresťanov. Občas počuť hlasy o kríze ekumenizmu. Môžeme však poukázať na skutočnosť, že do určitého stupňa je kríza v ekumenickom hnutí dôsledkom jeho úspechu. Dnes si uvedomujeme, že čím viac sa približujeme jeden k druhému, tým bolestnejšia je skúsenosť, že ešte stále nie sme v úplnom spoločenstve, čo vytvára istú nespokojnosť a frustráciu. Neopomínajme, že nová generácia veriacich a kňazov nežila počas Druhého vatikánskeho koncilu a nechápe, ako sa veci zmenili. Zmeny môžeme zhrnúť do troch oblastí. Pred nami je významná úloha, povinnosť, musíme napomáhať ekumenickú formáciu a prijímanie výsledkov ekumenizmu. Výsledky ekumenického pokroku ešte neprenikli do srdca a duše našej Cirkvi, ale ani iných cirkví. Nasleduje úloha vyjasniť a obnoviť ekumenickú víziu. Potrebujeme nový ekumenický jazyk a impulz. Riskujeme, že stratíme celú generáciu mladých, ak nebudeme schopní dať im víziu. Nie na poslednom mieste je výzva k zosúladieniu dialógu a identity. V tejto súvislosti môžeme vidieť, aké sú problémy a výhody dokumentu Dominus Iesus, ktorý vyzdvihol otázku tejto identity. Musíme jasne zdôrazniť, že seriózný ekumenizmus je niečo úplne odlišné od náboženskej ľahostajnosti a relativizmu a ma tendenciu pohybovať sa okolo najvyššieho spoločného menovateľa. Rím ponúka obraz situácie vzťahov medzi katolíckymi a inými kresťanskými vyznaniami. Súčasný stav s pravoslávím si vyžaduje nové stretnutia, rozhovory na všetkých úrovniach. Rovnako sa majú riešiť napätia so svetom luteránov v otázke sviatostí, ako aj napätia v oblasti spoločenstva s Anglikánskou cirkvou. Z tejto situácie vyplýva, že v budúcich niekoľkých rokoch musí ekumenizmus pokročiť vpred dvomi alebo aj tromi rýchlosťami. Na každej strane tí, ktorým skutočne ide o naplnenie slov Ježiša o jednote, musia sa vyhnúť dojmom "divide et impera". Inak by sa zapojili do zlej taktiky ekumenizmu, keby sa vytvárali nové rozdelenia v iných

cirkvách alebo vyznaniach, alebo ak by mali tendenciu k novým formám uniatizmu. Keď sa niečo začína, zvlášť keď sa začína nové tisícročie, tým viac si uvedomujeme hodnoty, ktoré si musíme všimnúť, keď chceme splniť svoje poslanie, určenie, postavenie. Ekumenizmus – a to čo s ním súvisí – nie je len záležitosť hierarchie Cirkvi, prípadne iných denominácií, ale je to vec každého veriaceho človeka, teda i moja. Rozdrobenosť kresťanstva a jeho strnulosť je v príkrom rozpore s Ježišovou modlitbou o jednotu Cirkvi a jeho zámerom zasiahnuť evanjeliom celý svet. Je zrejmé, že Rímskokatolícka cirkev aj napriek dynamickým zmenám, ktorými prešla najmä po Druhom vatikánskom koncile, potrebuje na ceste za jednotou pokračovať ďalej. Ekumenizmus je možný iba pod vedením Ducha Svätého, ktorý jediný môže súčasnú roztrieštenosť a strnulosť premeniť v jednotu, ktorá bude charakterizovaná rozmanitosťou života viery, ako aj službou Kristovho tela podľa zverených chariziem. Ekumenizmus a objavenie lásky je ďalšia cesta, čo nás spája, ako aj Apoštolské vyznanie viery, modlitba Pána – Otče náš, krst a dnes aj iné. Hľadanie pravdy potrebuje nový zápal, nových ľudí, nové srdcia, „aby všetci boli jedno“ (Jn 17,21). Na laikov zvlášť pôsobí Ekumenický katechizmus, ktorý ukazuje smer k viditeľnej jednote, jednote pravdy, čiže spoločenstva viery. Od roku 1989, keď európsky svetadiel prekonal politickú krízu, otvorila sa nová etapa vo vzťahoch medzi cirkvami Východu a Západu. Skutočnosť, že cirkvi v tom istom období prežívali rôzne dejiny, viedla na oboch stranách k veľkej neznalosti, nepochopeniu a nedôvere. Európske cirkvi sú si vedome, že majú novú zodpovednosť vzhľadom na aktuálne problémy, akými sú: spoločenský život zahŕňajúci rôznorodosť kultúr, národov a náboženstiev, osobitne stretnutie s islamom; zmysel života; stretnutie s novými skupinami a náboženskými hnutiami, ktoré vznikajú mimo cirkvi; vzájomná výmena medzi svetovými náboženstvami; dôležité problémy týkajúce sa ľudských práv v dôsledku genetických objavov a pod. Týmto veľkým výzvam môžu európske cirkvi čeliť len spoločne.

Michelangelo Buonarroti – Obrátenie sv. Pavla

Hviezdy sú dobré

*Hviezdy nie sú ukrutnice,
(tak ich nazval človek).
Žiarivé hviezdy nie sú žiarivé.
Hviezdy sú sestry,
(tak ich poznal svätec).*

*Bud' chválený, Pane,
za sestru lunu a hviezdy,
na nebi stvoril
jasné a vzácne a krásne.*

*Laudato si, misignore,
per sora luna e le stelle,
in celu l'hai formate
clarite et pretiose et belle.*

*Hviezdy stvoril Boh, aby
panovali noci.
Fecit stellas in potestatem
noctis,
lebo jeho milosrdenstvo je
večné.*

*(Ž 135, 9).
Stvoril ich,
aby rozlievali jas.*

Hviezdy sú dobré.

*Stvoril ich Boh, aby slúžili:
Jedenásť hviezd sa mi klaňalo.
Vidi stellas undecim adorare
me. (Gn 37, 9)*

Bod zlomu

Len nedávno istý televízny kanál vysielal rekonštrukciu katastrofy Titanicu. Pri tragédii v roku 1912 zahynulo okolo 1 500 ľudí. Vedci pomocou modernej techniky skúmali chronologický priebeh potopenia lode. Najviac ich zaujal bod zlomu – miesto, ktoré zapríčinilo, že Titanic definitívne skončil v hĺbinách.

Občas sa stáva, že aj my skúmame bod zlomu. Nezaujíma nás však Titanic, ale zlom, ktorý sa udeje v človeku. Zvykneme hovoriť, že čosi sa v nás, v inom, zlomilo. Nastala zmena, obrat. Akoby rieka začala tečť opačne. Svätý Marek nám zanechal dôležité svedectvo. Opisuje bod zlomu v živote galilejských rybárov. Stretli sa totiž s Ježišom. Dovtedy žili bežným životom dobových rybárov, ktorí zápasili s existenčnými problémami. Stretnutie s Pánom znamenalo v ich živote obrat – zanechali siete, svojho otca... zanechali minulosť, hoci mnohé zo svojej rybárskej praxe preniesli aj do služby Ježišovho evanjelia.

Každý z nás má svoj bod zlomu, oblasť, v ktorej je zraniteľný. Z času na čas ho šikovne zamaskujeme. Prekrývame ho pretvárkou, kopením výhovoriek, modelovaním alibistických postojov. Toto však časom odpadne ako mokrá omietka. Slabé miesta ponúkame nebeskému Lekárovi! On o nich vie, dokonca viac, ako sme schopní vedieť my sami. Jeden z povolaných (Peter) raz dokonca kričal: „Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriechy!“ (Lk 5, 8). Práve naňho doľahla ťarcha poznania, že objavil svoj bod zlomu. Všimnime si, že táto skutočnosť neovplyvnila Ježišovu lásku k tomu, koho povolal. Naše vyznanie slabosti neovplyvní Majstrovu priazeň. Práve naopak! Boží hlas sa nechá počuť: „nalomenú trstinu nedolomí...“ (Iz 42, 1 – 4).

V živote stretávame ľudí, ktorých slabé miesta poznáme. Ich bod zlomu je nám známy. Čítame v nich ako v otvorenej knihe. Čo to robí s nami? Oplyvňuje tento fakt našu lásku k nim? Túžime byť obklopení dokonalosťou. Aspoň takou, ktorá vyhovuje našim predstavám. Niekedy sa nám takejto dokonalosti nedostáva. Máme chvíle, keď by sme takého „nedokonalého“ brata, sestru potopili ako Titanic... Ježiš nás aj preto povoláva, aby sme zabojovali a nechali sa inšpirovať jeho zhovievavým pohľadom.

ŠTEFAN VITKO

Od 18. do 25. januára 2012 je Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov. V týchto dňoch sa každý deň po svätej omši modlíme pobožnosť za zjednotenie jednotlivých kresťanských denominácií s Katolíckou cirkvou.

Vo štvrtok 26.1.2012 bude sv. omša ráno o 8,00 h. z dôvodu konania rekolekcií učiteľov NV/N pezinského dekanátu.

Osteň

Apoštol Pavol vo svojom druhom liste Korintanom píše:

„A aby som sa nevyvyšoval, bol mi daný do tela osteň, satanov posol, ktorý ma bije po tvári, aby som sa nevyvyšoval“ (2 Kor 12, 7). My nevieme, čo to bolo za osteň, no jedno je isté: existujú skutočnosti, ktoré nás v živote akoby zrážajú. Môže to byť povedzme nejaká slabosť. Pavol svedčí o tom, že keď človek do tejto oblasti púšťa Boha s jeho milosťou, môže sa mu táto skutočnosť, za ktorú sa často aj hanbí, stať veľkým prameňom požehnaní. Je si totiž dobre vedomý svojej závislosti od Boha. A pokiaľ skrze neho Boh naďalej spôsobuje dobro, bude dobre vedieť, že to nie je pre jeho dokonalosť a svätosť.

Niekedy nám Pán Boh ponechá určitý prejav slabosti na celé desaťročia. Každý z nás má určitú oblasť, v ktorej zápasí. A pokiaľ zápasí, a to nielen o víťazstvo nad svojou slabosťou, ale aj o dôveru v Božie milosrdenstvo a štedrosť, bude rásť v láskyplnej závislosti od Boha, v pokore a milosrdenstve. A to zaiste stojí za to. Nik z nás nevie, čo by z nás bolo, keby sme žiadny osteň nemali.

Vojtěch Kodet, O.Carm, ThD „Učenie“

Sväté omše v 3.týždni cezročného obdobia (B)

23.I. pondelok « Missa Tridentina »

17.00 Za farníkov

24.I. utorok

17.00 Za Ľ Júliu Širokú, rodičov a svokrov

25.I. streda

17.00 Za Ľ Miroslava Kordoša a rodičov

26.I štvrtok

08.00 Za zdravie a Božie požehnanie pre Jozefa – 42 rokov

27.I. piatok

17.00 Za Ľ Pavla a Máriu Tomašovičových

28. I. sobota

8.00 Za Ľ Jozefa Hábelu – 30. deň

Upratovanie kostola č.d. 101-122

29.I. Štvrtá nedeľa v cezročnom období (B)

8.00 Za Ľ Zdenku Peškovú

Lektori: Hrdlovičová E., Jurčovičová M.

10.00 Za farníkov

Lektori: Bublavý M., Polakovič P.

Liturgický kalendár

23.I. pondelok	sv. Ján Almužník, biskup
24.I. utorok	sv. František Saleský, biskup a učiteľ Cirkvi
25.I. streda	Obrátenie s. Pavla, apoštola
26.I. štvrtok	sv. Timotej a Titus, biskupi
27.I. piatok	sv. Angela Merici, panna
28.I. sobota	sv. Tomáš Akvinský, kňaz a učiteľ Cirkvi

Anjel, ktorý krotí oheň

Kniha proroka Daniela sa nám prihovára príbehom o troch mladíkoch v ohnivej peci. Traja mladí židovskí muži sa odmietli klaňať zlatej soche, ktorú dal postaviť kráľ Nabuchodonozor. Poviažali ich a hodili do rozpálenej pece. Plamene, ktoré z nej vyšľahli, usmrtili všetkých Chaldejcov, ktorí boli nablízku. „Spolu s Azariášom však a jeho druhmi zostúpil do pece Pánov anjel a vyrážal plameň ohňa z pece, stred pece však urobil, akoby tam vial vietor s rosou, takže oheň sa ich vôbec nedotýkal, ani ich nezarmucoval, ani im nebol na ťarchu.“ (0³,49-50)

Oheň má veľmi rôzne významy. Očisťuje a obnovuje. Ale môže aj ničiť. Z ohňa sa môže niekto znovu zrodiť, a to na najvyššom stupni. Tak je to aj v povesti o vtákovi Fénixovi, ktorý sa raz za 500 rokov sám upáli a potom obnovený povstane z popola. Cirkevní otcovia ho považovali za symbol Krista, ktorý svojím zmŕtvychvstaním premohol smrť. Lež oheň môže symbolizovať aj sexualitu, vášň a lásku. Oheň môže byť aj cenný. Preto starí Germáni nesmeli nechať vyhasnúť táborové ohnisko. Oheň prichádza aj z neba.

Prometeus ho ukradol bohom a daroval ľuďom. Oheň však môže byť aj symbolom zla a diabla. Môže ničiť a všetko deštruovať. Oheň zničil celé mestá. V pekle horí večný oheň a zatrateným pripravuje večné muky. A tak sa stáva oheň aj víziou trápenia a bolesti. I bolesti môžu páliť tak ako oheň.

Kráľ dal hodiť mladíkov do žeravej pece, aby tam zhoreli. Takýto oheň je životu nebezpečný. Keď sa v mladom človeku rozblíči oheň vášne, keď sa stretne s ohňom vlastnej sexuality, môže sa to skončiť aj tragicky, smrťou. Môže zhorieť v ohni svojej vášne. Nie je viac schopný jasne uvažovať. Aj jeho emócie sú ako oheň, ktorý v ňom horí. Mladí ľudia nadobúdajú takéto skúsenosti najmä v období puberty a prvých lások.

Ale v tomto príbehu oheň symbolizuje aj kráľovu nepriateľskú agresivitu. Na neho sa vzťahuje charakteristika: „Vtedy Nabuchodonozor vzkypel zlostou, tvár sa mu znetvorila... a rozkázal, aby pec rozpálili sedem ráz viac, než ju obyčajne rozpaľovali“ (Dan 3, 19). Mladíkov vhodili do ohňa nenávisti, ktorú v kráľovi vyvolali tým, že odmietli uctievať zlatú sochu, ktorú dal postaviť. Neopätovaná láska alebo odmietanie obdivovať niekoho z ľudí, koríť sa mu takmer v božskej úcte, môže v mocibažnom človeku prebudiť takúto sálajúcu nenávisť. Zmysel posolstva proroka Daniela je hlavne v tom, že mladí ľudia neostanú sami bezbranne ponechaní plameňom hnevu, ale že k nim i tam dolu, do ohnivej pece, zostúpi anjel a zachráni ich pred blčiacou žiarou.

Kto je terčom nenávisti iného človeka, potrebuje anjela, ktorý ho pred ňou ochráni a postaví sa do cesty zúrivosti, aby ho nemohla zasiahnuť. Kto sa dostane do neľútostnej konfrontácie s vlastnými vášňami, potrebuje citlivého sprievodcu, ktorý sa vie zžiť do jeho situácie, vie poradiť a pomôcť. Tento sprievodca nesmie mať strach pred ohňom vášni a pred vzťahujúcou sa sexualitou. Musí ako anjel zostúpiť do ohnivej pece vášni mladého človeka. Dobrý sprievodca vníma spolu s mladými ľuďmi ich vášne také, aké v skutočnosti sú, bez toho, aby ich hodnotil. Nechce si oheň mladistvých držať od tela a citovať im škrobené predpisy, ani sa im nechce vyhrážať pekelným plameňom, ak svoje vášne nezvládnu. Má pochopenie pre oheň, ktorý v nich horí, ukáže však aj cestu, ako s ním majú zaobchádzať, aby ich nespálil.

Anjel sa zjavuje nielen v našich sprievodcoch, ktorí sú s nami, keď nás prepadne oheň vášni. Každý človek má svojho anjela. V človeku je niečo, čo s ním zostupuje do blčiaceho ohňa. Niečo, čo ho chráni pred plameňmi vnútorného ohňa. Každý človek má v sebe miesto, z ktorého

môže pozorovať oheň bez toho, aby sa spálil. Toto miesto môžeme nazvať svedomím a môžeme z neho posudzovať všetko, čo sa v nás odohráva. Alebo je to vnútorné Ja, nefalšovaný obraz Boha v nás, ktoré môže vnímať, čo sa deje v našej psychike, a pritom nie je od týchto procesov závislé. Príbeh nám hovorí, že je to anjel, ktorý je s nami, keď sa ocitneme, ohnivej peci našich emócií. A anjel zmení oheň tak, že sa nám javí ako vánok za rannej rosy. Je to vnútorný priestor ticha, v ktorom je s nami anjel, v ktorom v nás prebýva aj sám Boh.

Do ohňa nevhadzujú iba mladíkov. Vždy znova prežívajú také situácie aj dospelí ľudia. Aj keď majú od svojej sexuality dlhšie pokoj, aj keď si myslia, že ju integrovali, upadajú do situácií, v ktorých sa v nich oheň znova rozhorí a hrozí, že ich spáli. Napríklad starnúci muž sa zaľúbi do mladej ženy. Stratí nad sebou všetku kontrolu. Nevidíme iné východisko, iba samovraždu. Anjel ho však predsa zachráni. Vstúpi do ohňa a premení ho. Alebo dobre vydatá žena sa zaľúbi do mladého muža a je to známy príživník a naničhodník. Je mu vydaná napospas. Všetko hodí cez palubu, opustí manžela, len aby sa oddávala tomuto mladému mužovi, ktorý ju ešte k tomu aj využíva. Ale oheň sa jej natoľko zmocnil, že už nevie viac jasne uvažovať. Manžel a rodinní priatelia sa bezmocne prizerajú a nemôžu pochopiť, o čo tu ide. Zdá sa, že pri tejto žene nestojí žiadny anjel. Dá sa len dúfať, že napriek tomu je pri nej a raz stíši oheň tak, že sa znova spamätá a vezme svoj život do vlastných rúk.

Anjel neuchráni troch mladíkov pred tým, aby ich vhodili do ohnivej pece, ale uchránil ich pred tým, aby tam zhoreli.

Ani my by sme nemali nikdy, ani pri zdanlivo bezvýchodiskových konfliktach, strácať nádej, že v strede ohňa našich vášní stojí pri každom z nás anjel a privieva nám vlhký vietor, takže sa môžeme vymaniť zo zakliateho kruhu nivočiaceho ohňa.

Ohnivá pec existuje v mnohých situáciách nášho života. Zrazu oheň zachváti dom. Odvážny hasič sa vrúti do horiaceho domu, aby zachránil dieťa či starého muža. V akomsi podniku sa dostane pracovník do paľby kritiky. Mnohí ho opustili. A predsa sa ho jeden zo spolupracovníkov zastane, takže nezhorí. Sem patria aj mnohé konflikty medzi znenávidenými skupinami, ktoré zakladajú krajinské požiare ako v niekdajšej Juhoslávii alebo Rwande a Burundi. Často sa iba zvonka pozeráme, ako horia ľudia v plameni nenávisti. Nuž, predsa sa vždy nájdú anjeli, ktorí sa odvážia vojsť do tohto ohňa, ktorí sa pokúšajú zmierniť vlny vášni a svojou láskou poslať ľuďom čerstvý vánok. Nájdú sa ľudia, ktorí sa nedajú nakaziť plameňom nenávisti, lebo je v nich anjel, ktorý ich pred ohňom chráni. Anjel v srdci ich naplní zmierom a láskou, a tak v strede ohňa vytvorí miesto, ktoré plameň nemôže zasiahnuť. Na tomto mieste odpustenia a milosrdenstva stráca oheň svoju moc. A pozvoľna ho uhasí srdce, ktoré zostalo čisté.

Ansel Grun „Anjeli pre život II“

DAROVAŤ

Po ceste si vykračovali mama a dieťa. Dieťa si v rúčke nieslo koláč. Prechádzali popri chudobnej žene, ktorá vystierala ruku k okoloidúcim. Vedľa nej sa krčilo zašpinené chlapča v zamastených a preň priveľkých šatách. Dieťa sa stále držalo mamy za ruku. Zrazu sa zarazilo a uprene sa zahľadelo na chudobného chlapčeka. Potom sa pozrelo na koláč, ktorý držalo v ruke, a obrátilo pohľad k mame, akoby žiadalo o dovolenie. Mama súhlasila jemným prikývnutím. Dieťa natiahlo ruku k malému cigánčatku a darovalo mu svoj koláč. Potom pokračovalo v ceste, drobčiac po maminom boku.

Okoloidúci, ktorý to celé videl, sa prihovril:

„Teraz mu kúpíte iný koláč, však? A ešte väčší!“

Matka jednoducho odvetila: „Nie.“

„Nie? Prečo?“

„Lebo ten, kto daruje, niečoho sa zrieka.“

Pod' a uvidíš!

Túžba poznať Krista je dôležitá. Lebo kto hľadá, ten nájde. Kristus ponúka spásu každému, ale mnohí to zo zvláštnych dôvodov nechcú počuť a nechcú dať ani odpoveď. Abrahám a proroci počuli Božie volanie a odpovedali. Jeruzalemcia boli pozvaní, ale nechceli. Teraz prostredníctvom Jána Krstiteľa Kristus volá a mnohí, ktorí hľadali, našli Spasiteľa. V tej chvíli ich život dostáva úplne iný zmysel. Dokonca evanjelista Ján si zapamätal aj hodinu, kedy to bolo. Reakcie na hľadanie sú rôzne. Neskorší učeník Natanael zareaguje najironickejšou poznámkou v evanjeliu, keď povie: „Čo dobré môže byť z Nazaretu?“

No Filip s Tomášom sú práve ten typ pochybovačov, ktorí sú svätí práve tým, že v pochybovaní uveria a idú za Kristom. Už sa nepotrebujú presvedčiť na vlastné oči.

Človek musí dospieť k tomuto poznaniu. Filip sa rozhodol a vydal sa na cestu. Viera je vecou rozhodnutia, slobodnej odpovede. Viera je pohyb, ktorý nedovoľuje zastať, vnútorne zatvrdnúť, znecitlivieť vo vlastných obmedzeniach a nedokonalostiach.

Kto berie život tak, že zostáva iba na povrchu, je možno neveriaci. Boh pozýva človeka uzrieť hĺbku. To, čo zažil a videl Mojžiš, Abrahám, evanjelista Ján, prenasledovateľ Pavol. V ich slabosti, napriek častej rezignácii, sa prejavila nepochopiteľným spôsobom Božia hĺbka. Hĺbka v slabosti vidieť a hľadať.

Ako dlho nám bude trvať, než sa naučíme žiť bez pásky na očiach?

Luboš Onderčín „v hĺbinách slova“!

Rok nad evanjeliom

Čo si nám to urobil?

V troch rokoch dávali chlapcovi odev ozdobený strapcami. Päťročný sa pod vedením matky začal učiť vybrane state Zákona, napísané na zvitkoch. V dvanástich rokoch začal nosiť bohoslužobné remienky, tzv. fylaktérium, ktoré Izraeliti nosili pri odriekaní denných modlitieb.

Ježiš prechádzal týmito obdobiami vývoja a výchovy. Potom prišiel deň, keď rodičia s ním išli prvý raz na púť do Jeruzalema. Tam sa im Ježiš stratil. Keď ho našli, matka mu povedala: „Čo si nám to urobil?“

Táto otázka je zaujímavá. Evanjelium ju nezaznamenalo nadarmo. V krajine, kde otcova autorita bola suverénna, nehovorí Jozef, otec-pestún, ale matka. V krajine, kde ženy hovorili málo a kde slovo patrilo mužom, nehovorí Jozef, ale Mária. Pozoruhodný je aj obsah otázky: „Čo si nám to urobil?“ Vzniklo napätie, bezmála konflikt. Ale ako pokojne a s akým porozumením sa rozriešil!

Neraz si myslíme, že napätia a konflikty vznikajú len zo zlej vôle a zlomyseľnosti, a preto hneď hľadáme vinníka.

Napätie však môže vzniknúť i vtedy, keď si obe strany plnia povinnosť - Mária s Jozefom i Ježiš. Napätie môže vzniknúť, aj keď majú obe strany dobrú vôľu - manžel i manželka, otec i matka, rodičia i deti, biskup i kňaz, kňaz i veriaci. Napätie teda nemusí byť vždy znamením nešťastia. Všetko závisí od toho, ako sa voči nemu postavíme. Môže nás prehĺbiť, môže nás priviesť ďalej, ak s úctou vypočujeme jeden druhého, ak sa usilujeme navzájom pochopiť dôvody toho druhého a hľadáme bez strachu o

prestíž riešenie.

Viem riešiť napätia zmierlivo? Alebo sa urážam a mlčím? Alebo nemlčím a urážam druhých? Blažení pokojamilovní - mierotvorcovia...

Prečo ste ma hľadali?

Ježišova odpoveď po jeho nájdení v chráme je zvláštna a takmer nepochopiteľná. Je to jeho jediný výrok z mladosti zaznamenaný v evanjeliu: „Prečo ste ma hľadali?“ (Lk 2,49)

Prvé Ježišove slová sú otázkou. Ježiš nimi nadväzuje na slová matky: „Tvoj otec i ja sme ťa s bolesťou hľadali!“ Keď potom hovorí, že jeho matka by mala vedieť o jeho záujmoch, naráža na slová zvestovania - „bude Synom Božím“. Tu Ježiš jasne hovorí, že Boh mu je Otcom, kým Jozef je len pestún a ochranca. Od tejto chvíle evanjeliá už nebudú Jozefa spomínať. Ticho zmizne zraku ľudí.

„Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca?“ povedal Ježiš Márii a Jozefovi. Niektorí sa nazdávali, že Ježiš si len pomaly a postupne uvedomoval svoje spojenie s Otcom a spoznával svoje božské poslanie na zemi. Nie je to tak. Už ako dvanásťročný sa o tomto vzťahu vyjadruje celkom presne. Hovorí o svojom pôvode a o svojom pravom Otcovi, o tom, že Jozefovi bola zverená len výchova.

Ježiš bude vždy hovoriť o sebe ako niekto, kto je v službe, kto je viazaný poslaním: Mám byť! Syn človeka má byť vyzdvihnutý od zeme, má mnoho trpieť, má plniť vôľu Otca...

Chápem túto oddanosť na život a na smrť? V akej službe som ja?

O odvahe

Ježiš zostal v chráme a obhájil to. Kritici Cirkvi by to vyhlásili za vzor odvahy proti autorite. Kontestátori by sa toho hneď chytili a povedali by, že aj v Cirkvi treba rúcať tradície, mať odvalu byť samostatný a bez ohľadu na autoritu raziť si svoju cestu. Ale pozor! Ježiš naozaj mal odvalu. Zostal v chráme a obhájil si to. To je pravda. Aj my by sme mali mať odvalu plniť Božiu vôľu, aj keď nás ľudia nechápu. Ale...

Ale Ježiš nerobil výnimočné veci stále. Neurobil si z toho program. Udalosť v Jeruzaleme bola v jeho živote predsa len neobyčajná. Po nej Ježiš prešiel znova k jednoduchému životu. Žil znova skryto. A ako sa hovorí v evanjeliu, „bol im poslušný“. Nebol teda proti autorite. A to je dvojnásobne významné aj pre nás. Ježiš plnil vôľu Otca, ale zároveň si ctivil matku. Udalosť v chráme má význam aj pre nás. Máme mať odvalu aj na mimoriadne veci. Máme mať odvalu vystúpiť z vychodenej cesty, z bežných zvykov a tradícií. Cirkev potrebuje odvážnych ľudí, ktorí odkrývajú nové možnosti. Vždy si ich ctíli. Aj keď občas vznikli napätia, ak sa odvážni nepostavili proti Cirkvi a ak ju nepopreli, vždy sa našlo riešenie. A mnohých odvážnych si Cirkev ctíla natoľko, že ich dávala za vzor a vyzdvihla ich na oltár. To preto, lebo odvážni sa dali viesť Božím Duchom, ale uznávali pritom pastiersky úrad Cirkvi.

Ježiš, keď zostal v chráme, neradil sa s Máriou ani s Jozefom. Ale potom znova „bol im poslušný“. Majme odvalu pre nové veci podľa vôle Božej. Ale nebudme novotármi za každú cenu, ani nebudme anarchistami. Charizmy sú pre dobro Cirkvi a musia byť ňou usmerňované. Vtedy sa stávajú požehnaním. Inak môžu narobiť rozvrat.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku